

[J. C. A. Larsen.]

Mill. Kr. Den anden Halvdel tænkes anvendt til Start af nye Virksomheder, som ikke laver usund Konkurrence med andre Virksomheder. Jeg hører til dem, som i høj Grad maa advare imod dette. Her blev lige fra dette Sted talt om et Tilfælde fra min Kreds, som jeg har den allerstørste Interesse for, nemlig Glasværket i Helsingør. Nu ved jeg ikke, hvor slemt det er. Jeg haaber for Helsingør Bys Skyld og for de energiske Mænd, som har arbejdet for at faa dette frem, at det ikke er saa slemt, som Bladene fortæller om i Dag; men det er dog et Fingerpeg i Retning af, at vi skal være varsomme med den Slags, og der ligger, som sagt, i disse 5 Millioner en Ting, som er pointeret fra dette Sted for Aar tilbage Gang paa Gang.

Man kalder paa Kravene, kalder paa Kravene udefra. Først bevilger man Pengene og kalder saa paa Kravene, opfordrer Folk til at komme med deres Krav og faa Pengene. Det var maaske noget, som var nødvendigt under Krigen og i de første Kriseaar; men det er ikke den sunde Maade. Lad Kravene komme og vise sig overfor Rigsdagen og Regeringen saa kraftigt og saa klart, at man kan se, der skal hjælpes. Men man skal ikke stille Millionerne frem og sige: Værsgo', kom nu. Saa kalder man paa Kravene.

Selv om vi, hvad jeg ikke haaber, fik Lovforslaget gennemført i den Skikkelse, hvori det foreligger, er jeg imidlertid overordentlig rolig for den højtærede Minister, for jeg har været ude for Tilfælde, hvor jeg maa erkende, at den højtærede Minister har været meget forstaaende i Bedømmelsen af Forholdene og rolig og forsigtig i sine Dispositioner. Det har jeg Pligt til at sige; men der kan komme andre Tider og andre Forhold, og derfor advarer jeg imod at kalde paa Kravene.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Larsen: Der er fra dette Sted blevet nævnt en Virksomhed, Helsingør Glasværk. To Talere har nævnt det som Eksempel paa, at man skal være varsom med at yde Støtte til Industriforetagender. Det forholder sig aabenbart rigtigt, at dette nye Foretagende for Øjeblikket er i Vanskeligheder, men jeg tror at turde sige, at en af de største Ubehageligheder vil nok blive den, at mere eller mindre — og navnlig det sidste — kyndige i dette Spørgsmaal

taler om Sagen. Jeg vil dog gerne slaa fast, at ihvorvel Foretagendet kan have Vanskeligheder, kan dette dog ikke tages som Bevis for, at man ikke skal yde Støtte til Industrien og andre Virksomheder. At man maner til Forsigtighed, er en selvsagt Ting, men jeg kan forsikre de Herrer, som har omtalt denne Sag, at Mangel paa Forsigtighed fra vedkommende Ministeriums Side, da denne Sag rejstes, har der ingenlunde været.

Fraenkel: Jeg vil gerne sige et Par Ord i Forbindelse med §§ 7 og 8 i Forslaget. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det er ikke Indholdet af disse Paragraffer, jeg i og for sig kritiserer, for det er jeg glad ved, navnlig § 7, men det er, at dette Indhold viser hen til et Forhold, som ikke er klaret i dette Forslag og heller ikke under den højtærede Ministers Forelæggelsestale, men som vi maa have klaret, og som jeg tillader mig at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa gennem Samraad med Ministeren at faa klaret.

Det er, ligesom man gennem Forslaget løfter noget af Indholdet af et bestemt Organ i Udenrigsministeriet bort fra Udenrigsministeriet over i Handelsministeriet. Jeg skal ikke sige noget som helst hverken for eller imod disse Ting, jeg skal bare sige, at man bliver nødt til at tage en fast og klar Holdning i dette Spørgsmaal: om man vil have denne Funktion til vedblivende at ligge under Udenrigsministeriet, eller om man vil have den over i Handelsministeriet.

Talen er jo om en Udsendelse af Folk og Lagre, o. s. v., en hel Virksomhed, som akkurat lige saa godt kunde besørges af Udenrigsministeriets Erhvervs kontor, tror jeg det hedder. Dette Erhvervs kontor har egentlig haft en krank Skæbne fra første Færd af. Ved Kommissionen af 1920 laa det saaledes, at en hel Række af praktiske Forretningsmænd sammen med Industri raadet og sammen med Grosserer-Societetet traadte ind for, at et Institut som det, der nu er endt som Udenrigsministeriets Erhvervs kontor, kom til at indtage en mere selvstændig Stilling, end det til syvende og sidst blev besluttet i Kommissionen. Det blev lagt ind under Udenrigsministeriet den Gang, og det har — det har jeg personligt overbevist mig om — præsteret et fortræffeligt Arbejde.

Der blev ogsaa netop udtrykkelig til Grund for den Virksomhed indkaldt Mænd ude fra; men efterhaanden som Tiden er skredet frem, er Stillingen baade for Kontorets Vedkommende, og jeg tør ogsaa sige